

415/VIII

У вагоні.

Мов спорохана Корова,
так земля з пір моїх ніз
чтінас, сонить, ~~як~~ зомить, ^{ауау}
мов дихто за не ~~ніз~~, ^{нею}

Нале похотно пристерте
Величакими рука
Знов зобра, так ланом-чаном
Саа за ланом чтікас.

Тільки я в пустім вагоні
Середтої метушні
Непрічущно з тихою стото
Тох иливмиць у бікні.

Тільки а та бітні зорі,
Шовилько там зорєць,
Ає бітні кароть, наче гоказ,
Що же єсть постійність, лану.

У сміють ся бітні зорі,
Зронітно мизотять:

"Іти і ми - не правда? - гоказ,
Що же єсть постійність, лану?"

Написано у. 24 мая 1946 в чорозі го П'єрнополья.